

Shakespeare

**A WINDSORI VIG
ASSZONYOK.**

(Fordította: Rákosi Jenő)

AMTAK Bt, 2025

Cop. AMTAK Bt, 2025

Felelős szerkesztő: Varsányi József

**Kiadó: AMTAK Bt, 2040 Budaörs, Semmelweis u.
6/B.**

06 20 218 6762 amtakbt@gmail.com

www.amtak.hu

Látogasson el webáruházunkba, és böngésszen!

ISBN 978-615-6907-60-8

Készült: AMTAK Bt, Budaörs

SZEMÉLYEK

Falstaff János lovag.

Fenton.

Silány, kerületi bíró.

Nyurga, Silány unokaöccse.

Hab,
Pázi, windsori polgárok.

Pázi Vilmos, fiú, Pázi fia.

Evans Hugo, walesi pap.

Dr. Cajus, francia orvos.

„A térdszalaghoz” címzett fogadó vendéglőse.

Bardolph,
Pistol,
Nym, Falstaff emberei.

Robin, Falstaff apróda.

Simplicius, Nyurga inasa.

Kóficz, Dr. Cajus inasa.

Habné.

Pázsiné.

Pázi Anna, lánya, Fenton kedvese.

Fürgéné, Dr. Cajus cselédje.

Pázi, Hab inasai, stb.

ELSŐ FELVONÁS.

I. SZÍN.

Windsorban Pázi háza előtt.

Silány, Nyurga és Evans Hugó jönnek.

SILÁNY.

Tisztelendő Hugó uram, ne fárassza magát rábeszélésével; a csillagos törvényszék elé viszem a dolgot: s ha hússzor Falstaff János volna is ő kegyelme, azért ne paczkázzék Silány Róberten, a ki földes úr.

NYURGA.

A glosteri grófságban békebiró és coram.

SILÁNY.

Ugy van, Nyurga öcsém, és cust-alorum.

NYURGA.

Ugy van, s azonfelül ratolorum, és született nemes

ember, tisztelendő uram, a ki armigeronak írja magát minden okmányon, bizonyítványon, quietantián vagy obligatión, armigeronak.

SILÁNY.

Ugy van, írjuk is és irtuk is már mintegy háromszáz esztendő óta.

NYURGA.

Írta minden successora, ki előtte volt, és fogja írni minden antecessora, a ki utána következik: tuczonként fogják a csukát fehér tetővel paizsukra rakni.

SILÁNY.

És az ódon egy paizs.

EVANS.

A fehér tetű ócska csuklának iken jól illik, iken megjárja; fölötte pizalmas állatocska az emberhez, és szerelmet jelent.

SILÁNY.

A csuka fris hal, a fehér tetőzetű csuka pedig régi czímer.

NYURGA.

Nézzek-e ki szállást, bátyám?

SILÁNY.

Nézz, de csak úgy, ha házasságra veszed a dolgot.

EVANS.

Vesztett tolog igazán, ha kinéz.

SILÁNY.

Dehogy az!

EVANS.

Pizony az, asszonyunkra! mert ha kinéz a szállásodból, akkor az én együgyü okoskodásom szerint te maradsz hoppon. De az mindegy: ha Falstaff János úr kalibát csinált nektek, úgy én az egyházhoz tartozom, s örülni fogok ha sikerül köztetek jó akaratomval egyezségeket és combromissumokat megcsinálni.

SILÁNY.

Hallja meg a csillagos kamara: ez botrány!

EVANS.

Nem illendő tolog, hogy a csillagos kamara potrányokról halljon; nincs a potrányban semmi félelme az Istennek. A csillagos kamara, lássa kegyelmed, örömeőbb fog hallani az isteni félelemről, mint hallani potrányról; ikazkassa magát ezek szerint.

SILÁNY.

Hah! életemre, ha ismét fiatal lehetnék, kardom végezné el az ügyet.

EVANS.

Jobb, legyenek a parádok a kard, és végezzék el ők? azért van az én atyamban más kondolat, mely talán jó végre viheti a tolgot. Itt van Báksi Anna, Báksi Györgynek a leánya, a ki igen tagaros kis szüzesség.

NYURGA.

Báksi Anna kisasszony? Szög haja van meg véknyan beszél, mint az asszonyok szoktak.

EVANS.

Az egész filágra nézvést ez az ikazi személy; olyan dögéletes, a milyennek csak kifánhatod, és öreg apja (az ék fíkasztalja meg poldog föltámadásával) hét száz font pénzt, aranyat és ezüstöt testált neki halálos ágyán, ha kébes lesz a tizenhetedik évét elérni. Nagyon jó finta volna, ha elhagynók ezt cókot mókot, és házasságot fundálnánk Aprahám ur és Báksi Anna kisasszony közt.

SILÁNY.

Öreg apja hétszáz fontot rendelt neki?

EVANS.

Azt pizony, és apja még szebb tőkét csinált össze neki.

SILÁNY.

Ismerem a kisasszonyt: vannak neki jó adományai.

EVANS.

Hétszáz font és egyéb fontos képességek jó adományok.

SILÁNY.

Jól van, lássunk most Pázsí úr után. Itt van Falstaff?

EVANS.

Haszucságot mondjak kegyelmednek? Én utálom haszugot, valamint utálom azt is, a ki hamis, fagy falamit utálom azt, a ki nem ikaz. A lofak John úr itt van, és kérlek, fogadjátok el jóakarótok tanácsát. Hadd kopogtatok Bázsí úr ajtaján. *(Kopogtat.)* Hej, hó! Az isten áldja meg hajlékotat! *Pázsí jó.*

PÁZSI.

Ki az?

EVANS.

Isten áltása és a kegyelmed jó parátja Silány, a piró, és ime Nyurka ifjur, a ki körülpelül más mesét is

mondhat kegyelmednek, ha a tolog a kegyelmed tetszésére lesz.

PÁZSI.

Örülök, hogy uraságtokat jó egészségben láthatom. Silány uram, köszönöm a vadat.

SILÁNY.

Pázi uram, örülök hogy láthatom; váljék szív szerinti jó egészségére. Jobbnak ohajtottam volna a vadat, rosszul lőtték meg. Hogy van a jó Páziné asszonyság? – És hát köszönöm mindenha, tiszta szívből, úgy úgy, tiszta szívemből.

PÁZSI.

Köszönöm, uram.

SILÁNY.

Köszönöm, uram; igazmondó szavamra, köszönöm.

PÁZSI.

Örülök, hogy láthatom, jó Nyurga uram.

NYURGA.

Hát, hogy van fakó agarad, uram? – Azt hallom, Cotsallban leverték.

PÁZSI.

Nem lehetett jól megitélni, uram.

NYURGA.

Nem akarja elismerni, nem akarja elismerni.

SILÁNY.

Persze hogy nem. Ön az oka, ön az oka. A kutya jó.

PÁZSI.

Fattyu, uram.

SILÁNY.

Uram, jó kutya és szép kutya; mondhatni-e ennél többet is? Jó és szép. Itt van Falstaff John úr?

PÁZSI.

Uram, ott ben van, s bár sikerülne valami jó cselekedetet véghez vinnem köztetek.

EVANS.

Ez a mondás olyan folt, a milyen jó keresztényhez illik.

SILÁNY.

Pázi uram, ő engem megsértett.

PÁZSI.

Uram, ezt ő némileg el is ismeri.

SILÁNY.

No, ha elismeri, akkor engem ismerjen ki. Nem ugy van, Pázi uram? Ő engemet megsértett; valóban

megsértett; egy szó mint száz, megsértett; – hidd meg: Silány Robert, esquire, mondja, hogy megsértett.

PÁZSI.

Itt jő John úr.
Falstaff, Bardolph, Nym és Pistol jönnek.

FALSTAFF.

Nos, Silány uram, kegyed be akar vádolni a királynál?

SILÁNY.

Lovag, te megbotoztad embereimet, elejtetted szarvasomat s feltörted házamat.

FALSTAFF.

De nem csókoltam meg vadászod lányát?

SILÁNY.

Ej mit nekem! Ezekre meg kell felelned!

FALSTAFF.

Rögtön megfelelek: én mindezt megtettem. Nos, megfelelttem?

SILÁNY.

Tudja meg a tanács!

FALSTAFF.

Vagy tudnál te tanácsot, de jobbat, magadnak, különben kinevetnek vele.

EVANS.

Pauca verba, John úr; kap osztán jó szót –

FALSTAFF.

Káposztán, jó szót? – Répán roszat. Nyurga, bevertem a fejedet: hát neked mi dolgod van velem?

NYURGA.

Valóban, uram, több rendbeli dolog van az én fejemben ellened és zsebmetsző czimboráid, Bardolph, Nym és Pistol ellen. Elcsaltak a csapszékbe, és leittattak, aztán kizsebeltek.

BARDOLPH.

Te bamburi sajt.

NYURGA.

Nem arról van itt a szó.

PISTOL.

Hogyan, te Mephistophilus?

NYURGA.

Nem arról van itt szó.

NYM.

Csitt! mondom! pauca pauca; csitt! ez az én humorom.

NYURGA.

Hol van Simplicius, az én cselédem! Nem tudod, bátyám?

EVANS.

Kérlek, pékesség! Értsük meg egymást: három piró van itt a dologra, a mennyiben én értem; itt van Pázsi uram, fidelicet Pázsi uram; itt fagyok aztán én makam, fidelicet én makam, és harmatíknak itt van fékre és utoljára a térdszalakpeli kocsmáros.

PÁZSI.

Mi hárman, hogy meghallgassuk s elvégezzük köztök.

EVANS.

Ikazán bombás: én majd kifonatot csinállok belőle jegyzőkönyvembe, és azután majd meghallgatjuk az esetet annyi discretióval, a mennyi csak telik tőlünk.

FALSTAFF.

Pistol!

PISTOL.

Csupa fül!

EVANS.

Az örtök és ángya! Miféle phrazis ez? „Csupa fül.”
Ej, ez aztán affectatio!

FALSTAFF.

Pistol, te csented el Nyurga úr tárczáját?

NYURGA.

E keztyükre! ő volt (vagy soha se lépjek át többé
saját nagy szobám küszöbén) hét grottal régi ezüst
pénzben és két Edward idejebeli széles talérral,
melynek darabja két shillingembe s két pencembe
került Miller Yed-éknél – e keztyükre!

FALSTAFF.

Pistol, igaz?

EVANS.

Nem ikaz, hanem csalárt, a lopott pugilláris csalárt.

PISTOL.

Hé, bércezi idegen! – Sir John, nemes uram,
Rézfringiámra harczra hívom őt:
Labráidba tagadja vissza szóm;
S e tagadás: hab, söpredék, hazudsz!

NYURGA.

E keztyükre, akkor ez volt!

NYM.

Hátrább az agarakkal, uram, s hadd szóljon a jó humor. Azt mondom, „megjárod”, ha piszkafa humoroddal jössz nekem; ez a dolog igazi veleje.

NYURGA.

E kalapra, akkor ez a rőt pofa tette: mert ha nem is emlékszem tisztán reá, hogy mit tettem, midőn leitattatok, azért még épenséggel nem vagyok egészen számár.

FALSTAFF.

Mit szólasz hozzá, Pirók és Jankó?

BARDOLPH.

Hát, uram, én részemről csak azt mondom, hogy ez a nemes úr kiitta magát mind az öt érzékenységből.

EVANS.

Öt érzéknek nevezik. Piha, minő iknorancia?

BARDOLPH.

Mikor aztán részeg volt, uram, mint a csap, akkor aztán megcsapoltuk, s a conclusió az, hogy illára vettük a dolgot.

NYURGA.

Igaz, még hozzá latinul is beszéltek; de nem erről van szó. Le nem iszom magamat többé ez életben,

csak tisztességes, művelt, jóra való társaságban; már e csiny után ha leiszom magamat, olyanokkal iszom le magamat, a kikben van isteni félelem, és nem részeges korhelyekkel.

EVANS.

Ugy legyen Isten ketyelmes nekem, a hogy ez erényes egy fokadás.

FALSTAFF.

Uraim, halljátok, hogy az egész dolog tagadásba vétetik, halljátok.
Pázsni Anna jó borral; Habné, Pázsiné követik.

PÁZSI.

Lányom, csak vidd be a bort, majd csak ottben iszunk. *(Pázsni Anna elmegy.)*

NYURGA.

Oh egek, ez Pázsni Anna kisasszony.

PÁZSI.

Hogy van, Habné asszonyom?

FALSTAFF.

Habné asszonyság, hitemre, legjobbkor jött: engedelmével, jó asszonyom.
(Megcsókolja.)

PÁZSI.

Asszony, üdvözöld ezen urakat. Jerünk: forró
vadpástétomunk van ebédre; jerünk, reménylem
borba fojtunk minden ügy-bajt.
(*Elmennek Silányon, Nyurgán és Evanson kívül
Mind.*)

NYURGA.

Nem adnám negyven shillingért, ha velem volna
dalos és verses könyvem.
Simplicius jön.

Nos, Simplicius, hol voltál? Magam udvaroljak
magamnak? Mit, magam? Nincsen veled a
mesekönyv? Nincs veled?

SIMPLICIUS.

A mesekönyv! Hát nem kölcsönözte oda Viganósi
Alicenek mult mindszent napján, két héttel Szent
Mihály előtt?

SILÁNY.

Gyere öcsém, gyere öcsém: miattad állunk itt. Egy
szóra, öcsém; valóban, ime, öcsém; némi, úgy
szólván, ajánlatféle, egy neme az ajánlatnak, mit
tisztelendő Hugo uram úgy példálózva tett: értesz
engem?

NYURGA.

Igen, uram, ön engem okosnak fog találni: ha úgy áll a dolog, akkor azt fogom tenni, a mi okszerű.

SILÁNY.

De érts meg.

NYURGA.

Értem, uram.

EVANS.

Nyurka úr, figyeljen az ajánlatra. Majd én kimagyarázom a tolgot. ha különben capax lesz en reá.

NYURGA.

De én már csak úgy teszek, a mint Silány bátyám mondja. Kérlek, engedj meg; már ő az ő kerületének békebirája, ha én még oly együgyűen állok is itt.

EVANS.

Csakhogy most nem az a kérdés; a kérdés a kegyed házasságát illeti.

SILÁNY.

Ugy van, ez a dolog veleje, uram.

EVANS.

Falóban, az a tolog ikazi veleje; Pazsi Anna kisasszonval.

NYURGA.

No, ha úgy áll, én kész vagyok őt némi okszerű feltételek mellett nőül venni.

EVANS.

De van-e hajlantósága azon némperhez? Hadd halljuk ezt filákosan szájából, vagy ajkairól; mert pizonyos philusophusok azt tartják, hogy az ajak a száznak egy részecskéjét képezi; azért, határozottan, elláthatja-e jóakarásával ama leányzot?

SILÁNY.

Nyurga Ábrahám öcsém, tudnád-e őt szeretni?

NYURGA.

Reménylem, uram, tudnám úgy, mint olyanhoz illik, a ki okszerűen akar cselekedni.

EVANS.

Oh Istennek minden szentjei! határozottan kell peszélnie! Utána eshetik-e minden fagyakozásaival?